

dione de graaff

→ tekst judith wermenbol, fotografie pim leenen

Haar verschijning houdt het wonderlijke midden tussen Vrouw van de Wereld en girl next-door - is één van de sportjournalistieke gezichten van de publieke omroep. Woont in Amsterdam, maar leerde, woonde en werkte ooit in Amersfoort. Op een zonnige namiddag in de herfst neemt ze me mee op haar zelfverklaarde trip down Memory Lane. Nostalgie is aan haar besteed. "Ik wil altijd het liefst dat alles bij het oude blijft." ▶

1

2

3

4

5

6

► We starten bij het station en kuieren naar het Thorbeckeplein. “Iedere dag fietsten we met een grote groep kinderen uit Leusden in 25 minuten naar Amersfoort. RSG Thorbecke stond bekend als een rechtse school. In de jaren tachtig was politiek meer uitgesproken dan nu. De ouders van mijn vriendinnetjes ‘waren’ VVD. En omdat je was wat je ouders waren, had ik pech: een vader bij de VARA, die verberg je niet gemakkelijk.”

“Ja, dit was mijn school. Was, want het is mijn school niet meer. Mijn school is verhuisd. Het Van Oldenbarnevelt Gymnasium zit er nu in. [1] Wat ligt deze school eigenlijk in een prachtige omgeving! Heb ik me toen helemaal niet gerealiseerd. Op die leeftijd gaat het erom hoe snel je van school in de stad kunt zijn – en dat hadden wij hier vrij goed voor elkaar.” En ineens verontwaardigd: “Hè get, wat is dat voor lelijk grijs ding? Dat is er gewoon tegenaan gebouwd! Is dat een gymzaal of zo? Staat zomaar midden op ons schoolplein! Wie bedenkt zoiets? Doodzonde, je ziet niets meer van de oorspronkelijke hoofdingang.”

Prachtige villa’s staren ons aan. “Hier in de Van Limburg Stirumlaan wilde ik later graag wonen, maar dat is nog even niet gelukt.” [2] Ze heeft moeite het sportveld terug te vinden. In haar herinnering lag het sportveld aan de dr. Abraham Kuijperlaan dicht bij de school. “Ik kan slecht tegen verandering. Liefst wil ik dat alles bij het oude blijft. Gebouwen zijn belangrijk. Ze blijven lang. Ik ga zelfs liever niet naar een reünie, als die niet wordt gehouden in het gebouw waar het allemaal is gebeurd. Het oorspronkelijke gebouw van De Hobbit, mijn lagere school in Leusden, is er niet meer. Terwijl ik nog precies weet hoe mijn school rook! Hij rook naar school. Ik woonde op Haverland nummer 17 – dat huis staat er nog wel. [3] Maar de bibliotheek in Leusden, waarin ik een deel van mijn jeugd heb doorgebracht, is afgebrand. Weg. Het zou me dus geruststellen, als ik hier links gewoon mijn oude sportveld zou aantreffen.”

“Ja, zo zag het eruit. Voor mijn gevoel heb ik de halve middelbare schooltijd op dit sportveld gestaan. [4] Gym. Vooraf moesten we vier rondjes om het veld. Zou dat echt 3000 meter zijn? Ik had kleine beentjes en kon hard rennen. Af en toe mocht ik met de jongens meesprinten. Nee, ik ben niet zo van de toestellen; laat mij maar lekker buiten.” Brandende vraag: wat heeft sport op televisie toch vóór op radio? “De ene sport leent zich beter voor televisie dan de andere. Rugby bijvoorbeeld is een echte televisiesport, die kun je in het stadion minder goed overzien dan op tv. Dan zie je pas dat het bijna een schaakspel is. Hoe prachtig de linie steeds opschuift. Sport kan een vorm zijn van visuele kunst. Shots van afgepeigerde wielrenners, een slowmotion van rondvliegende zweetdruppels, de deinende cadans van een peloton... Op de radio valt dat kunstzinnige aspect weg. Blijven overeind: de spanning en de competitie.” Om vervolgens te verklaren dat ze zelf niet graag wedijvert. “Het zit heel erg in mij om het competitieve aspect van sport leuk te vinden, maar het zit niet in mij. Bij

mij moet alles vooral Leuk zijn. Ik houd het graag gezellig. Dat kan irritant zijn voor anderen, want die willen meestal winnen. Had ik als kind bijvoorbeeld met tennis. Als je competitie speelt, is het vervelend voor de anderen in jouw team als jij fouten maakt. Dus riep ik, als ik niet goed speelde, de hele tijd: ‘Sorry hoor, sorry!’ Het is beter voor mij om een individuele sport te beoefenen. Dan vallen gevoelens van schuld en schaamte weg. Ben ik alleen aan mezelf verantwoording schuldig. Ik zie ook wel hoe gezond een beetje competitiedrang is, maar ik heb het niet. Sta je net fijn te spelen, roept iemand: partijtje! Dan denk ik: waarom? We staan toch lekker te tennissen? Ik heb de mogelijkheid om te winnen niet nodig, om ergens van te kunnen genieten.” Opereert ze graag veilig aan de zijlijn? Wie niet wil winnen, kan immers ook nooit verliezen. “Ja, dat is misschien wel waar; persoonlijk heb ik de neiging altijd een uitwijkmogelijkheid open te houden. Precies daarin ligt mijn fascinatie voor topsport. Topsporters durven alles in te zetten. Ze moeten wel. Je zult een topsporter nooit luchtig horen zeggen: ‘Och jammer zeg, verloren - nou ja, volgende keer beter.’ Echt alles, maar dan ook alles aan de kant zetten om je doel te bereiken, zonder garantie dát je het ooit bereikt – dat zou ik nooit kunnen.”

Ons ergerend aan de leegstaande kantoorpanden aan de overkant volgen we de Stationsstraat [5] richting centrum. Op het moment dat we de Vlasakkerweg passeren vraagt Dione zich hardop af, of het centrum van Amersfoort gedurende haar afwezigheid stiekem een stuk oostwaarts is opgeschoven. Ze voelt haar voeten. De afstanden lijken groter dan destijds, toen ze in een verloren tussenuur zo vaak op en neer fietste.

In de verte het politiebureau. “Voor mijn werk bij Omroep Amersfoort woonde ik daar de persconferenties bij. Elke ochtend liep ik op het onzalige tijdstip van half negen van Westsingel 24 naar het politiebureau, om er te horen over de nieuwste diefstallen

en vechtpartijen. Van 1993 tot 1995 heb ik er gewerkt, juist in de tijd dat Omroep Amersfoort ook televisie ging maken. Ook toen trok ik de sport naar me toe. Stond ik langs de lijn live verslag te doen van Cobuboy tegen APWC. Jaaaa... daar ben ik bij geweest! Omdat de spelersnamen niet op de shirts stonden, hield ik een spiekbrieftje bij de hand. Zo van: Jongen met opgetrokken kousen: Frank - Jongen met oorbel: Gerard. Een van mijn eerste televisie-interviews was met Amersfoorter John van den Brom. Ik was zo nerveus dat je de microfoon in mijn hand kon zien trillen. Vorig jaar bij het WK kwam ik hem tegen, en hij wist het zich nog precies te herinneren. ‘Het is toch helemaal goed gekomen, Dione’, zei hij.”

Het is druk. “Wat een crime, op zaterdagmiddag door de Langestraat lopen! Daarom heb ik ook zo’n hekel aan winkelen. Dat slenteren, passen, wachten... zonde van de tijd. Als kind al was ik niet van de meidendingen. Ik had niks met paarden – of het moest springsport zijn. Maneges lieten mij geheel koud. Ik had een racebaan. En mijn verjaarspartijtje bestond uit een bezoek aan een thuiswedstrijd van FC Amersfoort. Prompt was ik populair bij de jongens. Pas later heb ik ingezien, dat dat voor mijn vriendinnen misschien niet zo’n geweldig feestje is geweest.”

In de zon op het terras van De Karseboom. [6] Destijds Diones stamkroeg, en een gewilde locatie voor eindexamenfeesten. Het is markt. Ze prijst de historische panden, de gezelligheid en de rustieke sfeer van Amersfoort. Haar gezicht verraadt geen spoor van de kalme terughoudendheid die je ziet op het scherm. Het heeft iets glanzends, en haar optreden komt me juist uitgesproken meisjesachtig voor - soms bescheiden, soms met gespeelde bravoure. “Nou, ik heb inderdaad zat eigenschappen die vaak aan vrouwen worden toegeschreven. Ik ben weinig gelijkmatig, zeer emotioneel en trek me de ellende van anderen nogal aan. Maar bovenal ben ik gevoelig voor sfeer.

Het liefst zou ik het altijd gezellig houden. Tegenslagen hebben me geleerd dat dat niet altijd kan. Ik ben heel sociaal en houd van mensen om me heen. Ik opereer niet graag alleen, maar ik kan het wel heel goed. Ook

“Kijk, als je als kind nadenkt over de dood van je ouders, word je gek.”

dat heeft het leven me geleerd: hoeveel goede vrienden en familie je ook hebt, uiteindelijk ben je gewoon alleen. Klaar.”

We lopen terug in de richting van het station. Mokkels.nl, tvbabes.com en VipSpotting trekken in gedachten aan me voorbij. Maar van een horde mensen achter ons aan is geen sprake. Ze houdt haar pas in en kijkt me recht aan. “Voor eens en altijd: dat wordt schromelijk overdreven! Daar hebben BN-ers echt niet zoveel last van als ze de media willen doen geloven. Mijn gezicht komt mensen wel vaak bekend voor. En op een of andere manier is de geijkte grap: ‘Hé, ik dacht dat je groter was; zit je

in de studio soms op een telefoonboek?’ Als kind had ik geweldig veel problemen met mijn lengte. Ik was ervan overtuigd dat mensen me niet voor vol aanzagen. Onzin natuurlijk, maar toch. Er zijn meer dingen

geweest die ik mezelf heb aangepaat. Zo heb ik heel lang geloofd, dat ik zwak was. Dat ik het niet aan zou kunnen, bedoel ik. Het leven. Kijk, als je als kind nadenkt over de dood van je ouders, word je gek. Ook later heb ik gedacht: als er ooit iets gebeurt met degenen van wie ik houd, kun je me onder de grond stoppen. Maar mijn vriend Chris is doodgegaan en ik heb het overleefd. Met veel pijn en moeite - maar ik heb het gekund. Het geeft me zoveel vertrouwen, te weten dat ik in zo’n situatie handel zoals ik moet handelen. Daarom vind ik ouder worden ook zo fijn. Ik word steeds rustiger. Lekker.” ■

→ dione de graaff

Leeftijd: 38
Woont: samen in Amsterdam
Auto: graag een Mini Cooper (vanwege de snelheid)
Eten: in een eetcafé (ook vanwege de snelheid)
Vakantie: Cuba en Griekenland
Boek: werk van Jan Siebelink
Muziek: als het maar live is
Sport: sinds kort weer lid van de sportschool
Dier: allergisch voor katten
Houdt van: pasta
Hekel aan: verkleinwoordjes

